

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Małgorzata Brulińska

Sędziowie: Sędzia SO Grzegorz Karaś (spr.)

Sędzia SR del. Dorota Skrzypczak-Woźny

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko T. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 23 czerwca 2016r.

sygn. akt XIV C 494/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego 2400 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sędzia SO Grzegorz Karaś Sędzia SO Małgorzata Brulińska Sędzia SR del. Dorota Skrzypczak-Woźny

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r. sygn. akt XIV C 494/11 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie XIV Nc 484/11 i oddalił powództwo (...) SA we W. przeciwko T. S. oraz zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa.

Wyrok ten Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny ustalony w toku postępowania dowodowego.

W dniu 10 kwietnia 2009r. pozwany T. S. zawarł z (...) S.A. we W. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem była używana naczepa ciężarowa (...), (...) rok produkcji 2006, nr VIN (...). Umowa została zawarta na okres 48 miesięcy. Wartość ofertową (zakupu) określono na 47.500 zł netto (57.550 zł. brutto), wartość wykupu ustalono na 12 %.

Tego samego dnia pozwany zawarł (...) S.A. we W. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem była używana naczepa ciężarowa (...), (...), rok produkcji 2006, nr VIN (...). Umowa została zawarta na okres 48 miesięcy. Wartość ofertową (zakupu) określono na 47.500 zł netto (57.550 zł. brutto), wartość wykupu ustalono na 12 %.

Warunki realizacji umów leasingowych zostały sformułowane w Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu Operacyjnego (OWULO). Strony postanowiły, że przedmiot leasingu przez cały okres trwania umowy będzie pozostawał własnością Leasingodawcy (§ 3) Zgodnie z § 7 OWULO w umowie leasingu operacyjnego przeniesienie przez leasingodawcę na leasingobiorcę posiadania przedmiotu leasingu następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, który stanowi integralną, część umowy leasingu. Leasingodawca niezwłocznie po zawarciu umowy oraz po uiszczeniu przez leasingobiorcę czynszu inicjalnego (wpłaty początkowej) zobowiązany był do wystawienia zamówienia na przedmiot leasingu do dostawcy i nabędzie od niego własność przedmiotu leasingu. Zamówienie nie będzie wystawione o ile dostawca przedmiotu leasingu doręczył wcześniej leasingodawcy fakturę na przedmiot leasingu (§ 8 pkt 1) leasingodawca upoważni leasingobiorcę do odbioru leasingu od dostawcy (§ 8 pkt. 2). Zgodnie z § 11 OWULO odmowa dostawy przedmiotu leasingu, brak odpowiedzi dostawcy na zamówienie w terminie 14 dni od daty złożenia zamówienia lub opóźnienia dostawy o więcej niż miesiąc podanego przez dostawcę terminu uważane jest za rozwiązanie umowy leasingu operacyjnego z przyczyn dotyczących leasingobiorcy. W takiej sytuacji czynsz inicjalny (wpłata początkowa) podlega zwrotowi, z tym, że może on zostać pomniejszony o koszty poniesione przez Leasingodawcę. Na wniosek leasingobiorcy leasingodawca może przeznaczyć tę wpłatę na poczet wpłaty początkowej do nowej umowy leasingowej, jednak o ile leasingodawca dokonał już zapłaty w całości lub części za przedmiot leasingu do dostawcy to leasingobiorca pokryje koszty poniesione z tego tytułu przez leasingodawcę.

Zgodnie z § 16 ust. 1 OWULO na żądanie leasingodawcy leasingobiorca wystawić miał weksel in blanco, który miał być wypełniony przez drugą stronę w razie powodującego szkodę nienależytego realizowania postanowień niniejszej umowy, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

W § 17 ust. 1 OWULO wskazano, że zobowiązania finansowe ciążące na leasingobiorcy wobec leasingodawcy obejmują obowiązek uiszczenia wpłaty początkowej, opłaty manipulacyjnej, uiszczania opłat leasingowych oraz obowiązek uiszczenia kaucji zabezpieczającej, a także innych należności określonych w OWULO. Opłaty naliczane są w złotych polskich, a do tak naliczonej opłaty leasingobiorca dolicza podatek od towarów i usług. Stosownie do § 19 leasingobiorca przejmuje na siebie wszelkie opłaty, podatki i inne należności pozostające w bezpośrednim związku z umową leasingu operacyjnego lub leasingowanym przedmiotem leasingu. Podatek od środków transportu w wysokości odpowiedniej dla miejsca jego rejestracji uiszcza leasingodawca na koszt leasingobiorcy. Zwrot kosztów podatku od środków transportu na rzecz leasingodawcy następuje na podstawie faktury VAT. W przypadku opóźnienia w zapłacie jakiegokolwiek należności wynikającej z zawartej umowy leasingu leasingobiorcę obciążają odsetki w podwójnej wysokości ustawowej. Niezależnie od tego, leasingodawca może rozwiązać tę umowę ze skutkiem natychmiastowym, po uprzednim wyznaczeniu leasingobiorcy dodatkowego terminu na piśmie, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek opłaty przekroczy 14 dni. W takim przypadku leasingodawca ma prawo natychmiastowego przejęcia posiadania przedmiotu leasingu oraz żądania zapłaty wszystkich pozostałych rat leasingowych obliczonej z uwzględnieniem dyskonta według stawki WIBOR dla depozytów jednomiesięcznych. Dodatkowo leasingodawcy przysługuje kara umowna za nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy w wysokości wartości wykupu przedmiotu leasingu. W razie rozwiązania umowy z tego tytułu wysokość pozostałych do uiszczenia opłat pomniejsza się o wartość netto (bez podatku VAT) uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, o ile sprzedaż ta odbędzie się w terminie 60 dni od daty przejęcia przedmiotu leasingu. Leasingobiorcy przysługuje prawo uczestniczenia w poleasingowej sprzedaży przedmiotu leasingu, w szczególności poprzez wskazywanie leasingodawcy osób zainteresowanych nabyciem własności przedmiotu leasingu (§ 20 ust. 1 OWULO). Zgodnie z § 21 OWULO przedmiot leasingu podlega ubezpieczeniu na koszt leasingobiorcy przez cały okres trwania umowy.

T. S. złożył do dyspozycji (...) S.A. weksel własny in blanco podpisany przez niego, stanowiący zabezpieczenie roszczeń (...) S.A. przysługujących z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy leasingu nr (...). Zgodnie ze sporządzoną deklaracją wekslową (...) S.A. w przypadku powstania zadłużenia z tytułu przedmiotowej

umowy leasingu uprawniona została do wypełnienia weksła przez wskazanie sumy zadłużenia z tytułu umowy leasingu łącznie z odsetkami ustawowymi oraz kosztami powstałymi z jakiego bądź tytułu oraz opatrzenie go datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając o tym T. S. na co najmniej 7 dni przed terminem płatności weksła. Jako miejsce płatności wskazano siedzibę (...) S.A. we W. przy ul. (...).

W dniu 17 kwietnia 2009r. strona powodowa nabyła od firmy (...) Sp. z o.o. naczepę (...) o nr VIN (...) za cenę 57.950 zł. W dniu 24 kwietnia 2009r. pojazd został zarejestrowany w Urzędzie miejskim w G.. Na postawie kwestionariusza ubezpieczeniowego złożonego przez T. S. wraz z wnioskiem leasingowym z dnia 27 marca 2009r. strona powodowa zawarła umowę ubezpieczenia na przedmiot leasingu tj. naczepę S. o nr VIN (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 25.04.2009r. do dnia 24.04.2010r. Pismem z dnia 29.04.2009 r. skierowanym do strony powodowej, pozwany wniósł o zmianę terminu obowiązywania przesłanych przez stronę powodową polis ubezpieczeniowych zgodnie z terminem przyszłego odbioru przedmiotu leasingu, bowiem protokół zdawczo odbiorczy do dnia 28.04.2009r. nie został przez pozwanego podpisany - w związku z brakiem możliwości odbioru przedmiotu leasingu z winy dostawcy. Nadto wniósł o zmianę ubezpieczenia OC na dwie raty - zgodnie z ustaleniami.

Naczepa ciężarowa (...), (...), rok produkcji 2006, nr VIN (...) będąca przedmiotem umowy leasingu nr (...) została odebrana przez pozwanego w dniu 06.05.2009r. Do protokołu zdawczo - odbiorczego dotyczącego tego przedmiotu leasingu został załączony protokół odbioru w którym wskazano nr VIN naczepy jako (...). Pozwany realizował warunki zawartej umowy leasingu nr (...).

W dniu 07 maja 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1245,63 zł brutto z tytułu umowy nr (...). W dniu 19 maja 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 366 zł brutto z tytułu opłaty związanej z czynnościami rejestracyjnymi do umowy nr (...). W dniu 21 maja 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 507,52 zł brutto z tytułu podatku od środków transportowych I rata za 2009r. Pismem z dnia 22.05.2009r. pozwany, powołując się na nie wywiązanie się z warunków leasingu nr (...) z dnia 10.04.2009r., przez stronę powodową (...) oraz dostawcę przedmiotu leasingu odesłał stronie powodowej fakturę nr (...) z dnia 07.05.2006r. jako niezasadną. W dniu 01 czerwca 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1245,63 zł brutto z tytułu umowy nr (...). W dniu 17 czerwca 2009r strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 287,92 zł brutto z tytułu dodatkowej usługi leasingu nr (...) w zakresie ubezpieczenia przedmiotu leasingu.

Pismem z dnia 02 czerwca 2009r. strona powodowa wskazała pozwanemu, iż naliczanie opłat następuje zgodnie z zapisem w OWULO § 7 ponieważ przeniesienie na leasingobiorcę posiadania przedmiotu leasingu następuje na podstawie protokołów zdawczo odbiorczych, które są integralną częścią umowy leasingowej, przesyłając w załączeniu harmonogram spłat wraz z dokumentem nr (...) wraz z harmonogramem spłat rat. W dniu 05 czerwca 2009r. pozwany skierował do strony powodowej pismo w którym wskazał, iż w związku z nie wywiązaniem się z warunków umowy leasingu nr (...) z dnia 10 kwietnia 2009r. przez (...) S.A. oraz dostawcę leasingu zwraca oryginały faktur VAT (...) z dnia 21.05.2009r. oraz nr (...) z dnia 19.05.2009r. jako, niezasadnie sporządzone.

Pismem z dnia 08 czerwca 2009r. pozwany wypowiedział stronie powodowej umowę leasingu nr (...) z dnia 10.04.2009r. w związku z nie wywiązaniem się z warunków umowy leasingu ze strony dostawcy przedmiotu leasingu i (...) S.A. poprzez brak możliwości odbioru przedmiotu leasingu przez pozwanego w terminie określonym zgodnie z OWULO § 11. Pozwany wniósł o zaliczenie uiszczonej przez niego wpłaty początkowej w kwocie 5795 zł na poczet wpłat za umowę nr (...) (537,11 zł) oraz umowę nr (...) (4.012,26 zł). Pismem z dnia 24.06.2009r. pozwany kolejny raz wskazał stronie pozwanej, iż nie podpisał protokołu zdawczo - odbiorczego przedmiotu leasingu w terminie wskazanym w § 11 OWULO z winy dostawcy. Dlatego też faktura VAT nr (...) jako niezasadnie sporządzona została dołączona do pisma. Tożsame stanowisko pozwany podtrzymał w piśmie z dnia 30.06.2009r.

W dniu 01 lipca 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1245,63 zł brutto z tytułu umowy nr (...). Pismem z dnia 02 czerwca 2009r. strona powodowa wskazała pozwanemu, iż naliczanie opłat następuje zgodnie z zapisem w OWULO § 7 ponieważ przeniesienie na leasingobiorcę posiadania przedmiotu leasingu następuje na

podstawie protokołów zdawczo odbiorczych, które są integralną częścią umowy leasingowej, przesyłając w załączeniu harmonogramem spłat wraz z dokumentem nr (...) wraz z harmonogramem spłat rat.

W dniu 05 czerwca 2009r. pozwany skierował do strony powodowej pismo w którym wskazał, iż w związku z nie wywiązaniem się z warunków umowy leasingu nr (...) z dnia 10 kwietnia 2009r. przez (...) S.A. oraz dostawcę leasingu zwraca oryginały faktur VAT (...) z dnia 21.05.2009r. oraz nr (...) z dnia 19.05.2009r. jako niezasadnie sporządzone.

Pismem z dnia 08 czerwca 2009r. pozwany wypowiedział stronie powodowej umowę leasingu nr (...) z dnia 10.04.2009r. w związku z nie wywiązaniem się z warunków umowy leasingu ze strony dostawcy przedmiotu leasingu i (...) S.A. poprzez brak możliwości odbioru przedmiotu leasingu przez pozwanego w terminie określonym zgodnie z OWULO § 11. Pozwany wniósł o zaliczenie uiszczonej przez niego wpłaty początkowej w kwocie 5795 zł na poczet wpłat za umowę nr (...) (537,11 zł) oraz umowę nr (...) (4012,26 zł).

Pismem z dnia 24.06.2009r. pozwany kolejny raz wskazał stronie pozwanej, iż nie podpisał protokołu zdawczo - odbiorczego przedmiotu leasingu w terminie wskazanym w § 11 OWULO z winy dostawcy. Dlatego też faktura VAT nr (...) jako niezasadnie sporządzona została dołączona do pisma. Tożsame stanowisko pozwany podtrzymał w piśmie z dnia 30.06.2009r.

W dniu 01 lipca 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1245,63 zł brutto z tytułu umowy nr (...). Strona powodowa pismem z dnia 08 lipca 2009r. w odpowiedzi na pismo pozwanego z dnia 08 czerwca 2009r. poinformowała go, iż odmowa dostawy przedmiotu leasingu, brak odpowiedzi dostawcy na zamówienie w terminie 14 dni od daty złożenia zamówienia lub opóźnienia dostawy o więcej niż miesiąc podanego przez dostawcę terminu uważane jest za rozwiązanie umowy leasingu operacyjnego z przyczyn dotyczących leasingobiorcy. W związku z powyższym strona powodowa może zaliczyć nadpłatę pozwanego na poczet należności z innej umowy, jednakże o ile (...) dokonał już zapłaty za przedmiot lub jego część Leasingobiorca zobowiązany jest pokryć te koszty (w przypadku przedmiotu leasingu nr (...) zapłata została dokonana). W odpowiedzi, pozwany w piśmie z dnia 17 lipca 2009r. ponownie poinformował stronę powodową, iż wypowiedział umowę leasingu zawartą między stronami. Pozwany wskazał, iż naliczanie przez stronę powodową opłat na podstawie § 7 OWULO za przedmiot leasingu jest nieuzasadnione albowiem przedmiot leasingu nie został mu do wydany. Protokół zdawczo - odbiorczy, który jest integralną częścią umowy nie został przez pozwanego - T. S. podpisany.

W dniu 03 sierpnia 2009r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1245,63 zł brutto z tytułu umowy nr (...). W dniu 06 sierpnia 2009r. wystawiła zaś fakturę VAT nr (...) na kwotę 507,52 zł brutto z tytułu podatku od środków transportowych II rata za 2009r. Pismem z dnia 12 sierpnia 2009r. dostawca przedmiotu leasingu firma (...) Sp. z o.o. poinformował stronę powodową, że naczepa ciężarowa (...) nie została odebrana przez leasingobiorcę. Firma ta nie wyraziła zgody na zawarcie porozumienia zaproponowanego przez stronę powodową, w myśl którego miałyby zwrócić zapłaconą cenę za przedmiot leasingu.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2009r. dostawca przedmiotu leasingu poinformował pozwanego jako leasingobiorcę, że w G. przy ul. (...) przechowywana jest naczepa ciężarowa S. C. (...). W związku z okolicznością, że termin odbioru tego pojazdu minął a pozwany nie odebrał tego pojazdu, spółka ta będzie zmuszona do naliczenia opłaty za przechowywanie tego pojazdu w kwocie 50 zł za dzień, począwszy od dnia 30 kwietnia 2009r. Nadto wskazano pozwanemu, że będą go także obciążały inne wydatki jakie spółka poniesie w celu przechowywania tej rzeczy wraz z odsetkami ustawowymi, wzywając jednocześnie pozwanego o odbioru przedmiotu leasingu do dnia 30 sierpnia 2009r. W odpowiedzi z dnia 08.09.2009r. pozwany poinformował, iż w związku z brakiem możliwości odbioru przez pozwanego przedmiotu leasingu w określonym terminie oraz miejscu z winy Leasingodawcy oraz dostawcy wypowiedział on umowę leasingu z dnia 10.04.2009r. oraz wskazał, iż właścicielem pojazdu jest (...) S.A.

W dniu 24 sierpnia 2009r. (...) S.A. rozwiązała z tym dniem umowę leasingu nr (...) w związku z naruszeniem przez pozwanego § 17, § 18 i § 19 OWULO, wzywając jednocześnie pozwanego do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu i informując, że ostatecznie rozliczenie nastąpi po sprzedaży przedmiotu leasingu. Przedmiot leasingu został przez stronę powodową przetransportowany z G. do siedziby powodowej spółki w dniu 11 września 2009r. za

pośrednictwem PHU (...), J. P.. Koszt transportu wyniósł 2.715,76 zł. Po odebraniu przedmiotu leasingu (...) S.A. wszczęła procedurę sprzedaży przedmiotu. (...) S.A. wycenił wartość przedmiotu leasingu; koszt wyceny w odniesieniu do naczepy Ciężarowej (...) wyniósł 36.100 zł. Pozwany nie uczestniczył w sprzedaży i nie przedstawił potencjalnych nabywców pojazdu. Ostatecznie pojazd został sprzedany w dniu 22 lutego 2010r. Zakupu za kwotę 39040 zł brutto (32.000 zł. netto) dokonało (...) w O..

W dniu 15 lutego 2010r. strona powodowa (...) S.A. we W. uiściła podatek od środków transportowych tytułem I raty za 2010r. w wysokości 1.106.976,00 zł, przy czym w odniesieniu do przyczepy naczepy Ciężarowej S. (...) opłata roczna wynosiła 1.308 zł.

Łącznie kwota zaległości pozwanej pozwanego z wystawionych i niezapłaconych faktur VAT wyniosła kwotę 6.652,29 zł wraz z odsetkami w kwocie 1057,95 zł (wyliczone na dzień 23.02.2010r.). Pismem z dnia 23 lutego 2010r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty zaległości wynikających z harmonogramu umowy leasingowej nr (...) w kwocie 20.395,18 zł, wskazując, iż na sumę tę składają się następujące kwoty:

- zaległości wynikające z wystawionych faktur - 6.652,29 zł;
- zdyskontowane przyszłe raty (stopa dyskonta 9.9201%) - 41.816,41 zł
- **odsetki od nieterminowych płatności na dzień 22 lutego 201 Or. - 1057,95 zł;**
- koszt ubezpieczenia/podatek od środków transportu - 342,50 zł
- koszty windykacji — 2.226,03 zł
- koszty ekspertyzy - 300 zł

pomniejszone o przyszłe raty w kwocie - 32.000 zł z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu.

Pismem z dnia 08 marca 2010r. strona powodowa poinformowała pozwanego, iż umowa leasingu nr (...) została rozwiązana z powodu zaległości w płatnościach tj. na mocy § 20 OWULO ze skutkiem na dzień 24 sierpnia 2009r. Jednocześnie wskazano pozwanemu, iż nie przedstawił on faktycznego uzasadnienia prezentowanego przez niego stanowiska będącego przyczyną nieodebrania przedmiotu leasingu. W odpowiedzi z dnia 04.03.2010r. pozwany zarzucił stronie powodowej, iż zaniechała weryfikacji zgłaszanych przez niego uwag, w zakresie w jakim zgłaszał problemy z odbiorem przedmiotu leasingu z uwagi na jego brak w umówionym miejscu.

Strona powodowa wypełniła weksel wystawiony przez pozwaną pozwanego na kwotę 20.395,18 zł z datą płatności 23.03.2010r. Pismem z dnia 10.03.2010r. roku strona powodowa wezwała pozwanego do wykupienia weksla. Pozwany w odpowiedzi na wezwanie wskazał, iż jest ono bezpodstawne i bezzasadne zgodnie z treścią § 7 i § 11 OWULO.

Naczepa ciężarowa (...), (...), rok produkcji 2006, nr VIN (...) została wybrana przez pozwanego jeszcze przed wystąpieniem o leasing do dostawcy tj. (...) Sp. z o.o. Dostawca ustalił, że naczepa jest w K. i jego obowiązkiem było dostarczyć ją do G.. Naczepy tej jednak do G. nie dostarczono a pozwanemu zaproponowano aby odebrał ją z K.. W konsekwencji pozwany nie brał udziału w oględzinach przedmiotowej naczepy ponieważ nie było jej w G. w umówionym terminie. W ramach zawartych umów leasingu przez pozwanego ze stroną powodową przez dostawcę a (...) Sp. z o.o. miały zostać 3 przedmioty: - ciągnik siodłowy i dwie naczepy. Ciągnik i jedna z dwóch zamówionych naczep ciężarowych zastały dostarczone do G. i pozwany je odebrał. Zostały sporządzone i podpisane protokoły zdawczo - odbiorcze tych przedmiotów. Protokół zdawczo - odbiorczy dotyczący drugiej z naczep nie mógł zostać sporządzony z tego powodu, że nie została dostarczona do G.. O fakcie, iż pozwany nie ma możliwości odbioru przedmiotu leasingu

z umówionego miejsca tj. G. ponieważ nie została tam dostarczona przez dostawcę, - informował stronę powodową.

Pozwany nie otrzymał do używania przedmiotu leasingu w postaci naczepy ciężarowej S. (...) w terminie miesięcznym od dnia podpisania umowy leasingowej. Nie był wzywany do jej odbioru w tym terminie. W związku powyższym pozwany nigdy z naczepy nie korzystał.

W lutym 2015r. strona powodowa (...) S.A. zmieniła nazwę na (...) S.A. z siedzibą we W.. (...) została z dniem 1 czerwca 2015 r. podzielona m.in. na spółkę (...) S.A. z siedzibą we W.. Na (...) przeniesiono m.in. pion leasingowy odpowiedzialny za działalność w zakresie świadczenia usług leasingowych. Wśród przenoszonych składników majątkowych były prawa i obowiązki spółki (...) S.A. z tytułu umowy nr (...), wstępując do procesu bez konieczności zezwolenia strony przeciwnej.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 709¹ k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że dla skuteczności umowy leasingu i powstania po stronie pozwanego obowiązku zapłaty rat leasingowych niezbędne jest podpisanie przez strony protokołu zdawczo-odbiorczego i przeniesienie na pozwanego posiadania przedmiotu leasingu, podczas gdy wydanie rzeczy nie tylko nie stanowi przesłanki zawarcia umowy leasingu, ale także nie decyduje o początku tego stosunku, który jest już w pełni skuteczny od dnia zawarcia umowy i co do zasady tworzy dla finansującego prawo do wynagrodzenia od tej chwili;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 709³ k.c. poprzez jego pominięcie i niezastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy zgodnie z tym przepisem, jeżeli rzecz nie zostanie wydana korzystającemu w ustalonym terminie na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność – co miało miejsce w niniejszej sprawie – umówione terminy płatności rat pozostają niezmienione;

3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 709³ k.c. w zw. z § 8 OWULO, poprzez jego pominięcie i nieuwzględnienie, że strona powodowa nie ponosi odpowiedzialności za niedostarczenie przedmiotu leasingu przez dostawcę w miejsce oczekiwane przez leasingobiorcę, albowiem zarówno przedmiot leasingu jak i dostawca są wybierani przez leasingobiorcę i na jego ryzyko i tym samym, mimo nieodebrania przedmiotu leasingu przez pozwanego, strona powodowa miała prawo do naliczania rat leasingowych;

4) naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie przez Sąd, że pozwanemu nie został skutecznie wyznaczony odpowiedni dodatkowy termin do zapłaty zaległości i tym samym rozwiązanie umowy leasingu łączącej strony było nieważne, podczas gdy okoliczność ta (iż pozwany został wezwany do zapłaty zaległości w odpowiednim terminie przed rozwiązaniem umowy leasingu) nie była przedmiotem zarzutu pozwanego, a więc nie była między stronami sporna i tym samym nie było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie o dokonywanie ustaleń;

5) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. w zw. z art. 10 prawa wekslowego w zw. z art. 709¹³ k.c. w zw. z art. 227 k.p.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że weksel in blanco wystawiony przez pozwanego został wypełniony przez stronę powodową niezgodnie z deklaracją wekslową, albowiem pozwanemu nie został skutecznie wyznaczony odpowiedni dodatkowy termin do zapłaty zaległości i tym samym rozwiązanie umowy leasingu łączącej strony było nieważne i nie należą się stronie powodowej należności określone w wezwaniu do wykupienia weksla, podczas gdy okoliczność prawidłowego wezwania pozwanego do zapłaty, zgodnie z art. 709¹³ k.c., nie była przedmiotem zarzutu pozwanego i tym samym nie była między stronami sporna, a co za tym idzie nie było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie i przyjęcia, że rozwiązanie umowy z pozwanym z przyczyn leżących po jego stronie nie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległości;

6) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art., 233 k.p.c. poprzez niedokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez:

a) pominięcie, że zgodnie z § 6 OWULO, że wyboru przedmiotu leasingu i dostawcy dokonuje na własno ryzyko leasingobiorca po przeprowadzeniu postępowania zmierzającego do wyłonienia optymalnej ekonomicznie oferty zgodnej z celami i potrzebami leasingobiorcy,

b) pominięcie, że pozwany nie informował strony powodowej o powodach niemożności odebrania przedmiotu leasingu,

c) pominięcie, że strona powodowa zmierzała do polubownego rozwiązania umowy leasingu łączącej strony, na co nie wyraził zgody pozwany ani wybrany przez niego dostawca.

W oparciu o powyższe zarzuty, strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez utrzymanie w całości w mocy nakazu zapłaty z dnia 28 marca 2011 r., zasądającego od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 20.395,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2010 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej podlegała oddaleniu.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie i podlegała oddaleniu. Sąd Odwoławczy w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów, Sąd Rejonowy wywiódł trafne wnioski i oceny prawne, które Sąd Okręgowy w całości podziela. Sąd Rejonowy w sposób pełny wyjaśnił przesłanki, jakimi kierował się przy interpretacji obowiązujących przepisów prawa na podstawie, których wydał zaskarżone orzeczenie. Argumenty Sądu Rejonowego jako słuszne i znajdujące uzasadnienie w stanie faktycznym i prawnym są w pełni aprobowane przez Sąd Okręgowy rozpoznający apelację.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne zarówno ustalenia faktyczne jak i prawne, dokonane przez Sąd I instancji, jednocześnie uznając, iż na gruncie niniejszej sprawy nie zachodzi potrzeba ich ponownego szczegółowego przytaczania, gdyż ustalenia te znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez stronę apelującą zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Sąd Okręgowy nie dopatrył się na gruncie rozpoznawanej sprawy naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynikają wskazania, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak m.in.: uzasadnienie wyroku z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00; uzasadnienie wyroku z dnia 9 września 2000 r., V CKN 94/00; wyrok z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 23/00). Należy również wskazać na ugruntowaną linię orzecznictwa, zgodnie z którą postawienie

zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (por. wyrok SN z dnia 7 stycznia 2005 r., IV CK 387/04). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.,) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Ocena mocy i wiarygodności dowodów przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby uznano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności lub, że jest niepełna.

W niniejszej sprawie wbrew zarzutom strony apelującej Sąd Okręgowy ocenił wiarygodność zgromadzonego materiału dowodowego dokonując jego wszechstronnego rozważenia w zgodzie z zasadami logiki, a jednocześnie w sposób wyważony i rozsądny, pozostający w pełnej zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego i wyciągając logiczne wnioski dokonał precyzyjnego ustalenia stanu faktycznego. W szczególności nie sposób przychylić się do twierdzeń strony apelującej, wedle których pozwany nie informował jej o powodach niemożności odebrania przedmiotu leasingu. Twierdzenia tego rodzaju nie znajdują bowiem potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z zeznań świadków, w tym również zawnioskowanych przez stronę powodową oraz z przesłuchania samego pozwanego, wynika iż pozwany zgłosił stronie pozwanej niemożność dokonania odbioru jednej z naczep, co było spowodowane niedostarczeniem jej w umówione miejsce i termin odbioru. Natomiast okoliczność, iż strona powodowa zmierzała do polubownego rozwiązania przedmiotowej umowy leasingu, pozostaje bez znaczenia w kontekście trafnego wniosku Sądu Rejonowego, iż w istocie w ogóle nie doszło do skutecznego zawarcia tej umowy. Generalnie, uznać należy, iż strona apelująca oparła zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. na własnej, odmiennej ocenie materiału dowodowego, co jak wskazano wyżej nie może prowadzić do uwzględnienia przez Sąd Okręgowy tak postawionego zarzutu.

Jako bezzasadny należało także ocenić zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 227 k.p.c. W gestii Sądu rozpoznającego daną sprawę leży bowiem dokonanie oceny, które z jej okoliczności powinny stanowić przedmiot dowodzenia. Przyjąć zatem należy, iż dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia powyższego przepisu koniecznym jest wykazanie przez skarżącego, iż sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie, a które mogły mieć wpływ na jej wynik, albo gdy nie przeprowadził dowodu na fakty, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, błędnie zakładając, że nie mają one takiego charakteru. Toteż zarzut ten, w sposób w jaki został sformułowany w apelacji, nie mógł odnieść pożądanego przez stronę powodową skutku.

Przechodząc do oceny zarzutów prawa materialnego, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż przedmiot sporu w rozpoznawanej sprawie stanowiło de facto uprawnienie strony powodowej do obciążenia pozwanego należnością główną w kwocie 20.395,18 zł, którą obejmował wystawiony przez nią weksel in blanco, zabezpieczający zawartą przez strony umowę leasingu nr (...).

Dochodzone roszczenie oparte zostało na wekslu gwarancyjnym niepełnym w chwili wystawienia (in blanco). Roszczenie z weksla i roszczenie ze stosunku podstawowego są dwoma odrębnymi roszczeniami opartymi na różnych podstawach faktycznych i prawnych. Zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, Jednakże gdy weksel jest wekslem gwarancyjnym zabezpieczającym wykonania innego zobowiązania cywilnego, to abstrakcyjność zobowiązania wekslowego zostaje ograniczona przez możliwość podnoszenia przez zobowiązanych z weksla zarzutów wekslowych określonych w art. 10 pr. weksl. (w przypadku weksla in blanco). Zgodnie z tym przepisem. Jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zaślaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

W sprawie niniejszej powód oparł żądanie na wekslu niezupełnym w chwili wystawienia i wypełnionym przez i na rzecz powoda. Odwołanie się, na podstawie art. 10 pr. weksl. przez pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty, do stosunku podstawowego wobec dochodzonego od niego roszczenia wekslowego, prowadzi do uwzględnienia również tego stosunku w ramach oceny zasadności roszczenia wekslowego, natomiast nie prowadzi do zmiany ani podstawy

faktycznej ani prawnej żądania powoda. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, z dnia 7 maja 2009 r., IV CSK 549/08 i z dnia 3 czerwca 2015 r. V CSK 550/14 nadal przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe z tą różnicą, że przy uwzględnieniu także stosunku podstawowego. W takiej sytuacji nie następuje zastąpienie dotychczasowego sporu dotyczącego stosunku wekslowego stosunkiem cywilnoprawnym podlegającym rozpoznaniu na podstawie powszechnego prawa cywilnego, mimo że bywa nazywane przeniesieniem sporu z płaszczyzny prawa wekslowego na płaszczyznę prawa cywilnego. Ocena materiału dowodowego powinna więc prowadzić do stwierdzenia, czy w ramach stosunku podstawowego istniało i w jakiej wysokości roszczenie powódki zabezpieczone wekslem, czy miała ona w konkretnych okolicznościach faktycznych, z uwagi na treść umowy i deklaracji wekslowej, uprawnienie do wypełnienia weksła i czy uprawnienie to zostało, w świetle przepisów prawa wekslowego, wykonane bez ich naruszenia. Skuteczne podniesienie tego rodzaju zarzutów prowadzi do zniweczenia podstawy wystawienia weksła i wyłącza możliwość udzielenia ochrony osobie będącej wierzycielem lub twierdzącej, że jest wierzycielem wekslowym.

W załączonym do pozwu wezwaniu do wykupienia weksła zostały zaś wyraźnie wyszczególnione elementy składowe powyższej kwoty, której zapłaty strona powodowa dochodziła w niniejszym postępowaniu. Na tej podstawie wskazać należy, iż na objęte wekslem roszczenie strony apelującej składały się elementy w postaci: zaległości wynikających z wystawionych faktur w kwocie 6.652,29 zł; przysze raty wraz z wartością wykupu w wysokości 50.631,48 zdyskontowane wg stopy 9,9201%, co dało kwotę 41.816,41 zł; odsetki od nieterminowych płatności na dzień 22.02.2010 r. w kwocie 1.057,95 zł; niefakturowane koszty ubezpieczenia/podatek od środków transportu w kwocie 342,50 zł; koszty windykacji w kwocie 2.226,03 zł oraz koszty ekspertyzy w wysokości 300 zł. Przy czym wymienione wyżej koszty zostały przez stronę powodową pomniejszone o kwotę w wysokości 32.000 zł, uzyskaną z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia skutków prawnych, jakie następują w przypadku, gdy nie dojdzie do wydania na rzecz leasingobiorcy przedmiotu umowy leasingu przez leasingodawcę. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że strony zawarły dwie umowy leasingu operacyjnego, tj. o numerach (...) oraz (...), a przedmiotem każdej z tych umów była naczepa ciężarowa marki (...). Pozwany odbioru obu naczep miał dokonać w G., dokąd udał się z przedstawicielem strony powodowej, jednakże w umówionym terminie na miejscu znajdowała się tylko jedna z naczep. Bezsparnie zatem pozwanemu jako leasingobiorcy został wydany jedynie przedmiot umowy leasingu o nr (...), zaś do wydania przedmiotu umowy leasingu o nr (...) ostatecznie nie doszło. Rozstrzygnięcia w tym kontekście wymagała zatem sama kwestia skuteczności zawarcia drugiej ze wspomnianych umów oraz wynikających z niej roszczeń powoda i ich zabezpieczenia wekslem.

Zgodnie z art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania lub używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Wskazać należy, iż umowa leasingu jest umową konsensualną, odpłatną i wzajemną, stwarzającą warunki dwustronnie zobowiązujące. Do essentialia negotii tego rodzaju umów zalicza się: oznaczenie zarówno zbywcy, jak i nabywanej rzeczy, oznaczenie czasu trwania stosunku leasingu oraz określenie wysokości wynagrodzenia pieniężnego. Pozostałe postanowienia umowy mają w jej treści pozycję accidentalia negotii (por. J. Gudowski, red., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom IV. Zobowiązania. Część szczegółowa, WKP 2017). Wprawdzie wydanie przedmiotu leasingu nie jest zaliczane do essentialia negotii, jednakże stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie II CK 297/05, wskazując iż leasingodawca obowiązany jest do przekazania leasingobiorcy faktycznego władztwa nad przedmiotem leasingu. Podkreślił przy tym, iż nawet w wypadku braku wyraźnego uzgodnienia przez strony obowiązku wydania przedmiotu leasingu można go wywieść, z celu społeczno-gospodarczego leasingu i jego podstawowej struktury zobowiązaniowej. W orzecznictwie aprobuje się przy tym pogląd, wedle którego dopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków stron umowy leasingu zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 353¹ k.c. (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 6 listopada 2012 r., I ACa 416/12).

W rozpoznawanej sprawie strony wiązały stosunek prawny, którego ramy wyznaczyły nie tylko kodeksowe przepisy regulujące umowę leasingu, ale nade wszystko treść zawartej między tymi konkretnymi stronami umowy leasingu

operacyjnego, a także Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego (dalej: OWULO). Dla oceny wzajemnych praw i obowiązków stron konieczne jest zatem uwzględnienie całokształtu poczynionych przez nie ustaleń. Jak zasadnie wskazywał zaś Sąd Rejonowy, zgodnie z § 7 OWULO przeniesienie przez leasingodawcę na leasingobiorcę posiadania przedmiotu leasingu następuje na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych, które są integralną częścią umowy leasingu operacyjnego. W tym kontekście zauważyć należy, iż strony same ustaliły, że protokół zdawczo-odbiorczy stanowić będzie element podmiotowo istotny łączącego je stosunku umownego, którego przedmiotem była naczepa. Toteż należy stwierdzić, że wprawdzie rację ma strona powodowa wskazując, iż przepis art. 709¹ k.c. nie uzależnia skuteczności zawarcia określonej w nim umowy od wydania rzeczy, jednakże nie ulega wątpliwości Sądowi Okręgowemu, iż w tym zakresie strony dokonały modyfikacji kodeksowej umowy leasingu. Z tego względu nie sposób przychylić się do zawartego w apelacji stanowiska, jakoby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 709¹ k.c., poprzez błędną wykładnię tego przepisu. Przeciwnie, Sąd ten prawidłowo uwzględnił treść umownych postanowień, które strony uzgodniły przy zawieraniu umowy leasingu operacyjnego. Na ich podstawie należy przyjąć, że brak sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego oznacza, że nie doszło do wydania przedmiotu leasingu, a w konsekwencji po stronie pozwanego jako leasingobiorcy nie powstał obowiązek zapłaty rat z tego tytułu.

Sąd Okręgowy jako bezzasadny ocenił również zarzut naruszenia art. 709³ k.c. Przepis ten stanowi, iż w przypadku, jeżeli rzecz nie zostanie wydana korzystającemu w ustalonym terminie na skutek okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność, umówione terminy płatności rat pozostają niezmienione. Wbrew zarzutom strony apelującej, przywołana regulacja nie znajduje jednakże zastosowania w rozpoznawanej sprawie, jako że nie zachodzą określone w tymże przepisie przesłanki warunkujące możliwość przypisania winy pozwanemu (korzystającemu). Podkreślenia w tym kontekście wymaga, iż ciężar dowodu, że korzystający odpowiada za brak wydania rzeczy, obciąża finansującego. W ocenie Sądu Okręgowego, strona powodowa nie sprostała zaś obowiązkowi wykazania, że do nieodebrania przedmiotu leasingu doszło z winy pozwanego. Prezentowana przez stronę powodową argumentacja w tym przedmiocie sprowadzała się de facto do wskazywania na treść § 6 OWULO, wedle którego wyboru przedmiotu leasingu oraz dostawcy dokonuje na własne ryzyko leasingobiorca po przeprowadzeniu postępowania zmierzającego do wyłonienia optymalnej ekonomicznie oferty zgodnej z celami i potrzebami leasingobiorcy. W oparciu o przywołane postanowienie, strona powodowa próbowała dowodzić, iż zawinięcie leasingobiorcy, o którym mowa w art. 709³ k.c., w przypadku pozwanego polegało na dokonaniu niewłaściwego wyboru dostawcy. Podejmując się wyboru konkretnego dostawcy pozwany tym samym miałby godzić się na ponoszenia ryzyka związanego z niedostarczeniem przez tego dostawcę przedmiotu umowy leasingu w umówione miejsce. W ocenie Sądu Okręgowego przedstawione przez stronę powodową wnioski opiera się na błędnym założeniu, iż § 6 OWULO obejmuje swoim zakresem ryzyko związane z dostarczeniem przedmiotu leasingu w miejsce, w którym ma być on wydany leasingobiorcy, podczas gdy w istocie postanowienie to dotyczy ekonomicznych aspektów wyboru przedmiotu leasingu i jego dostawcy. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 709³ k.c. w zw. z § 6 OWULO, uznając go za bezzasadny w okolicznościach niniejszej sprawy.

Podkreślenia wymaga, że w strony w § 11 OWULO przewidziały skutki, jakie następują w sytuacji takiej jaka miała miejsce w rozpatrywanym przypadku, a więc gdy nie dojdzie do odebrania przedmiotu leasingu. Zgodnie z treścią tego zapisu, odmowa dostawy przedmiotu leasingu, brak odpowiedzi dostawcy na zamówienie w terminie 14 dni od daty złożenia zamówienia lub opóźnienia dostawy o więcej niż miesiąc od podanego przez dostawcę terminu uważane jest za rozwiązanie umowy leasingu operacyjnego z przyczyn dotyczących leasingobiorcy. W takiej sytuacji czynsz inicjalny (wplata początkowa) ulega zwrotowi, z tym iż może on ulec pomniejszeniu o koszty poniesione przez leasingodawcę. Na wniosek leasingobiorcy, leasingodawca może przeznaczyć tę wpłatę na poczet wpłaty początkowej od nowej umowy leasingowej. Jednak o ile leasingodawca dokonał już zapłaty w całości lub w części za przedmiot leasingu do dostawcy, to leasingobiorca pokryje koszty poniesione z tego tytułu przez leasingodawcę. W świetle tego postanowienia, nawet gdyby poczynić założenie, że umowa leasingu została skutecznie zawarta pomiędzy stronami, ostatecznie i tak uległaby ona na tej podstawie rozwiązaniu. Wiązałoby się to jednak z powstaniem po stronie powodowej roszczenia w stosunku do pozwanego z tytułu poniesionych w związku z zawartą umową kosztów leasingodawcy.

Podkreślić należy, iż strona powodowa w ogóle nie objęła swoim żądaniem tego rodzaju kosztów, jak te wymienione na gruncie § 11 OWULO. Podstawą dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia był bowiem weksel in blanco, zabezpieczający umowę stron. Strona powodowa uznawała bowiem przedmiotową umowę leasingu za skutecznie zawartą, podlegającą realizacji, którą rozwiązała dopiero w dniu 24 sierpnia 2009 r. Dochodzone przez nią koszty stanowią zatem koszty związane z realizacją umowy, odpowiadające okresowi od zakładanego zawarcia umowy, tj. od dnia 10 kwietnia 2009 r. do dnia jej rozwiązania przez stronę powodową. W znacznej mierze na koszty te składają się naliczone za ten okres raty leasingowe, ale także raty przyszłe oraz odsetki czy koszty windykacyjne. Nie sposób jednak przyjąć, że strona powodowa dochodziła kosztów leasingodawcy, które przysługiwałyby jej, gdyby przyjąć, że umowa stron uległa samoistnie rozwiązaniu, stosownie do treści § 11 OWULO.

Sąd Okręgowy nie byłby jednak władny orzekać w przedmiocie tychże kosztów, jako że pozostaje związany powołaną w pozwie podstawą roszczenia, którą stanowi wystawiony weksel. Natomiast w wezwaniu do wykupienia weksla zostały szczegółowo wskazane elementy składowe roszczenia strony powodowej, a zatem Sąd nie miał możliwości rozważania zasadności przyznania tej stronie - jako leasingodawcy - kosztów, o których mowa w § 11 OWULO. W odniesieniu natomiast do objętego wekslem roszczenia, uznać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo. Poczynione w sprawie ustalenia przemawiają bowiem za stwierdzeniem, że nie zostały spełnione warunki, od których strony uzależniły skuteczne zawarcie umowy leasingu operacyjnego. Z dwóch naczep ciężarowych, których dotyczyły dwie odrębne umowy o tożsamej treści, w umówione miejsce ich wydania, w uzgodnionym przez strony terminie, dostarczono tylko jedną z naczep. Z tego też względu tylko w stosunku do odebranej przez leasingobiorcę naczepy, został sporządzony i podpisany protokół zdawczo-odbiorczy. Czynność taka nie została zaś dokonana w stosunku do drugiej naczepy. Powoływanie się przez stronę powodową na okoliczność, iż dostawca przekazał jej dokumenty umożliwiające rejestrację oraz ubezpieczenie przedmiotu leasingu pozostaje bez znaczenia w kontekście niemożności dokonania jej odbioru we wskazanym miejscu i terminie przez pozwanego. W szczególności okoliczności te w żaden sposób nie świadczą o gotowości przedmiotu leasingu do obioru. Skoro zatem do zawarcia umowy ostatecznie nie doszło, a brak jest dowodów, że nastąpiło to z winy leasingobiorcy, strona powodowa nie była uprawniona do naliczania z jej tytułu rat leasingowych.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy słusznie uznał, że weksel będący podstawą żądania został wystawiony niezgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, co powodowało, że nieistniejące a zabezpieczone wekslem roszczenie nie mogło zostać przez sąd uwzględnione.

Mając na uwadze wszelkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na przepisie art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd Okręgowy wobec oddalenia apelacji strony powodowej, zasądził od niej – jako strony przegrywającej – na rzecz pozwanego 2.400 zł kosztów postępowania apelacyjnego. Powyższa kwota, obejmująca koszty zastępstwa prawnego przed Sądem II instancji, ustalona została na mocy § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Wspomniane rozporządzenie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie w brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 27 października 2016 r. rozporządzenia zmieniającego z dnia 3 października 2016 r., jako że strona powodowa wniosła apelację w dniu 25 lipca 2016 r.

SSO Grzegorz Karaś SSO Małgorzata Brulińska SSR del. Dorota Skrzypczak - Woźny